

narodu prav to upanje, da pridejo za njegove rojake še boljši dnevi. In to nado je zajemal iz zgodovine svojega naroda. Če ga niso uničile niti najhujše dosedanje borbe, težave, trpljenje in poskušnje, tudi v bodočnosti ga ne morejo uničiti. L. 1849. so izdali šesti pot srbsko-protestantovsko biblijo. Narodni nasprotniki so ugovarjali, čemu bi se tiskala, saj je nihče ne kupi. Natisnili so 2000 izvodov in jih razprodali. Če se kaže tolika moč samo pri enem delu naroda, kaj porečemo šele o celoti!

Žal, da ni narod jedne vere! Ko bi bil jedin v veri, bil bi trden v slogi in nepremagljiv. Kako umeva katoliški duhovnik delovati za narod, kako umeva on zgodovinsko nalogo narodovo, to nam kaže sijajni vzgled Hórníkov.

Kako vspodbuden je ta vzgled za nas Slovence! Gotovo smo srečnejši, kakor so lužiški

Sloveni. A poznati moramo vsi, poznati morajo vsaj razumniki nalogo svojo in nalogo celega naroda. Če nas prešine tako spoznanje, če res ljubimo rod svoj, ne bodemo pokorno stopicali za onimi ptujci, ki nam ponujajo kulturno blago dvomljive vrednosti, ki zanašajo v naš rod sovraštvo do vere, cerkve in njenih služabnikov, ki odrivajo onega duha, ki se je ohranil v narodu do novejšega časa. Marveč v močni ljubezni do cerkve katoliške, in porabljač vso njeno pomoč bodemo povzdignili moči narodove do vrhunca, tako ga oblažili in okrepili tukaj, pa osrečili za bodočnost in tudi za večnost.

*Vrli rojak na severu, po duhu in stanu brat,
v miru počivaj!*

J u t r o .

Meglica vlažna vzduh opaja,
Po brdih leno spè,
K nebeški luči solnca vstaja,
Dokler je ne razdmè.

Jutranji veter diha v drevji,
Poljublja rosna tlà,
Usiplje cvete na vejevji
Vonjivega bezgà.

Prijetno s hladom svojim boža
Vzbujeno slednjo stvar.
Med travo gosto solnčna roža
Pozdravlja prvi žar.

Vijolica pod grmom skrita
Cvetoči gleda mak,
Molčé z vonjavo mu očita,
Da zrè ponosno v zrak.

Razume v srci vsako ptico,
Ki v vejah žvrgoli,
Šepèt vetrov, celó cvetico,
Ki nema v svet dehti.

Pod nebom gostolí škorjanec
Oživljen, čil in mlad,
Na vzari njive dober znanec
Odpeva mu, strnad.

S senico kramolja menišček
Na višnji cvetnih vej,
Prepeva z zebo solncu lišček:
O grej nas, žarek, grej!

Anton Medved.

V p r i o d i .

Zapusti, človek, tesno sobo,
Kjer v dvomih plavaš sam;
Uživaj vesne solnčno dobo,
V prirode pridi hram!

Odpri tu vrata duši svoji,
Odpri oko, posluh;
Z napevi, žarki se napôji,
Ki zlivajo se v vzduh!

Ubrani spev, nebó sijajno,
In cvetje krog in krog,
Na stvarstvo strmi veličajno
In vprašaj: je li Bog?

Učene knjige bereš mrko,
Zjasné li v duši mrak?
Poglej prirodo — živo črko,
Moči je višje znak.

Anton Medved.

*Invisibilia enim ipsius . . . per ea,
quae facta sunt, intellecta conspiciuntur.*

Ep. ad Rom.